

יזכור

שמחה טאור ז"ל

נפל ביום כ"ה בניסן תשל"ד (17.4.1974)

בן קלרה ויעקב, נולד ביום י"ד בשבט תשי"ג (30.1.1953) בחיפה. שמחה למד בבית-הספר היסודי "אליאנס" שבחיפה וכאשר העתיקה משפחתו את מגוריה לחולון המשיך את לימודיו בעיר זו. את לימודיו סיים במגמה מתמטית-פיסיקלית בבית הספר להנדסאים שליד אוניברסיטת תל-אביב. שמחה היה תלמיד מצטיין, חרוץ ושקדן והקדיש את מירב זמנו ללימוד פיסיקה. מדבריו: "אני אישית חש רצון ללמוד ולדעת. איני יודע ואף איני יכול להסביר תופעה זו, אך פתאום אני רוצה ללמוד ולדעת כמה שיותר. אוהב אני מאוד את הפיסיקה המסבירה את תופעות הטבע למיניהן. כל שנותר לך הוא להבין את התופעה ששמה אדם ולזווגה עם הפיסיקה והרי לך פתרון לחלק גדול מבעיות העולם. היש לך דבר יפה יותר מהבנת הטבע ונסתר האדם? היש מיזוג מעניין יותר?"

היתה בו סקרנות רבה ורצון ללמוד ולחקור את תופעות הטבע ולרדת לחקר רזי האדם. הוא היה רציני, בחור מבריק, ולמרות גילו הצעיר הטריזוהו שאלות קיום מהותיות, שלהן חיפש פתרון. מעולם לא הסתפק בקבלת התופעות כמות שהן - תמיד ביקש לרדת לחקרן. היה לו כושר ניתוח מבריק וככל שהירבה דעת כן הבין מה ארוכה הדרך שעליו ללכת בה. אף על פי שהקדיש זמן רב ללימודיו, לא הסתגר שמחה ולא התרחק מחברת נערים ונערות בני גילו. הוא היה רגיש וקשוב לרחשי לב זולתו, שאף להבינם, לעזור להם ולהעשיר את חייהם. במכתב תנחומים לדוד אביו על פטירת אשתו כתב שמחה: "...אני מבין שהדבר לא בא עליך כהפתעה, כי היא היתה חולה זמן רב. אני מקווה שתתגבר על הכאב ותמשיך לנהל אורח חיים סדיר ותקין לטובתך שלך, חזק ואמץ..."

שמחה היה חבר טוב, מסור וישר מאוד, וליכד סביבו חבורה הדוקה של ידידים ורעים. הוא היה ער למתרחש, פעיל, מתווכח ומלא חידודים ומליצות מן התנ"ך. אולם מעל הכל היה אינטלקטואל אמיתי והמעייט לבלות ולהתפתח למשוגות גיל הנעורים.

"רבים שואלים אותי מדוע אינך מבלה? וכל פעם אני מסביר מחדש שיש האוהבים בילויים ויש האוהבים לימודים. אצל כל אדם קיימת האהבה, אך אצל כל אחד היא מופנית לכיוון אחר. אכן, אהבתי ללמוד, במיוחד מדעים. עמדת המוסר לנוכח תופעות הטבע והסדר שקיים בטבע. הטבע אינו לא-מאורגן; הוא מאורגן, ותופעותיו, במידה ואתה מעמיק לחקור, מעניינות ויפות".

שמחה היה בן נאמן ומסור לאמו, קשור לאביו ורע דואג לאחיו רון. ערב צאתו לקרב בחרמון (שם גם נפצע) כתב לאביו: "לאבא שלום רב, שמחתי לקבל את גלוייך, בה אתה מעודד אותי בזמנים הקשים הללו. היום אני עומד בפני קרב שלדעתי יהיה קשה ואיני יודע מה תהיינה תוצאותיו. איך שלא יהיה, אם יקרה לי משהו אני מקווה שתשמור על אמא ועל רון כתמיד".

בזמן שירותו הצבאי כתב שמחה מכתב והפקידו בידי קצין השלישות של יחידתו. במכתב כתב בין השאר: "אין ספק שאני חייב תודה לאנשים רבים מאוד, ובראש ובראשונה לאמי, שלדעתי היא סמל לדמות האם. תמיד דאגה לילדיה, טיפחה אותם ודאגה לכל מחסורם... הכינה לי את המאכלים שאהבתי והשתדלה להלבישני בצורה הולמת כשאני מתעקש להיות שלומפר... אני חייב להתוודות שאהבתי אותך מאוד". באותו מכתב כתב לאחיו: "רון, האמת היא שאהבתי אותך מאוד וכל החבטות שחטפת ממני היו בגלל שהרגזת אותי בהתנהגותך, בהיותך צעיר. אני

יודע שהיום אתה שקול יותר, מתנהל בצורה מבוגרת יותר... דאג שחייה של אמא לא יהיו מלווים מתח. השתדל להקל עליה ובעתיד זכור את העבר ואת שעשתה למען שנינו. התנהג אליה באדיבות, ואנא, השתדל ללמוד. זכור, אני רוצה שתגיע ותהיה משהו ומישהו מכובד".

שמחה גויס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1971 והוצב בחטיבת גולני. למרות שלא היה מיליטריסט היה בעל אידיאלים ומלא הכרת ערך השירות בצה"ל. הוא החליט שאם עליו לשרת את המדינה, אזי יעשה זאת בלב שלם ובצורה מעולה. ואכן, היה חייל מצטיין. שמחה הצטיין כטירון, ובקורס המ"כים שבסיומו צורף לסיירת. לאחר שסיים קורס קצינים רצה להצטרף ליחידה מבצעית, ולכן לא הסכים להדריך צוערים, כפי שהוצע לו. הוא הגיע לפלוגה כשהוא דורש מחייליו את אשר דרש מעצמו - את הכל, אולם נתקל בחיילים שלא היו בעלי נכונות גבוה כשלו. הוא לא אמר נושא, ובסבלנות וביחס אנושי - אך בתוקף - הגיע עמם להישגים שאליהם שאף. בחוות דעת עליו נאמר: "קצין נבון ואמיץ, בעל כושר מנהיגות וארגון, פעיל מאוד, בקי בכל המתרחש בפלוגה, ועושה מעל לנדרש ממנו ואהוד מאוד על מפקדיו ופקודיו".

ואילו שמחה עצמו כתב על חייליו: "אהבתי את חיילי. יותר מסתם ידידות היו היחסים בינינו: תמיד התייעצו עמי בבעיותיהם האישיות ואפילו האינטימיות ביותר, ולא פעם באו אלי ובקשו ממני שאדרוש למענם לפני המ"פ. תמיד ראו בי קודם חבר ואחר-כך מפקד. הם לא היססו לנוע אחרי בזמן קרבות גם כששלחתי חלק מהם לבצע איגוף שחייב חשיפת גופם לאש רצחנית". כשפרצה מלחמת יום הכיפורים יועדה יחידתו להשתתף בקרב המר על החרמון. במהלך הקרב נפגעו מפקדים רבים ושמחה היה הקצין שהוביל את יחידתו. הוא גילה אומץ לב ותושיה למופת, עד שנפצע ופונה לבית-החולים. זמן קצר לאחר הפציעה שב ליחידה, מלא מרץ ונכונות; לא יכול היה לשכב בעוד חבריו לוחמים. לאחר הקרב רואיין שמחה לתכנית רדיו ששודרה בגלי צה"ל ובה תיאר את מהלך הקרב ואת גבורתם העילאית של חייליו.

בתום המלחמה שבה נהרגו רבים מחבריו החלו לנקר במוחו שאלות רבות וקשות. שמחה התלבט בין רצונו לעבור לשרת בשריון ובין שאיפתו להשתחרר, לנסוע לארצות-הברית וללמוד פיסיקה בעזרת מלגת לימודים שקיבל. יחד עם זאת שמר כל העת על מצב-רוח מרום, עודד את כולם והבטיח שהכל יהיה טוב. היתה זו תקופת ההתשה בגולן ויחידתו אבטחה את אחת הנקודות החשובות ביותר ברמת-הגולן, את "תל-ענתר". מדי יום עמדה יחידתו בהפגזות קשות והוא היה שב ומזהיר את חייליו שלא להימצא בחוץ שלא לצורך. אולם הוא עצמו אף מעמדה לעמדה, חשוף לאש האויב, כדי לוודא שהכל כשורה.

ביום כ"ח בניסן תשל"ד (17.4.1974) נפגע מפגז ובדרך לבית-החולים מת מפצעיו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בחיפה. השאיר אחריו הורים ואח.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "תלינו תקוות רבות בשמחה כמפקד בגדוד. שמחה, שסיים קורס קצינים לפני כשנה בלבד, הוכיח את עצמו כקצין וכמפקד מעולה לפני המלחמה, במהלכה ולאחריה".

משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו ובה מכתב ארוך שכתב שמחה כשלושה חדשים לפני שנפל, ושאותו הפקיד בידי קצין השלישות של היחידה. מכתב זה פותח במלים: "לכולם שלום" ומסתיים במשפט: "חזקו ואמצו למען עתיד טוב יותר". המכתב מהווה תעודה אנושית מופלאה של אדם שחושו ניבא לו את קיצו הקרב. המכתב הינו חשבון נפש של נער שהתבגר לפתע והביט על העולם בעיניים מפוכחות ונבונות.